

A KPTI gazdasági helyzete

A KPTI anyagi fenntartása három pilléren áll: a fenntartó egyházak hozzájárulásán, a magyar állam normatív támogatásán és a román államtól kapott fizetéskiegészítésen. A KPTI anyagi helyzete ezeknek a támogatásoknak köszönhetően volt stabil. A 2021 ősztől elkezdődő energiadrágulás viszont nehéz helyzet elé állította intézetünket is, amelyet a kiadások csökkentésével és az egyetemi díjak (bentlakás, étkezés stb.) emelésével próbáltunk ellensúlyozni.

Hálásak vagyunk fenntartó egyházainknak, gyülekezeteinknek, lelkipásztorainknak, hogy támogatásaikkal, adományaikkal lehetővé teszik az intézet jó működését, és biztosítják a lelkipásztorképzés jövőjét. Végül köszönetet mondok minden alkalmazottnak, amiért hűséggel és odaadással tettek meg mindent azért, hogy az intézet olajozottan működjék. Ugyanitt jelentem be nehéz szívvel, hogy a nyáron nyugdíjba vonul a pénztárosunk, Rezi Éva, aki az elmúlt években szívvel és lélekkel dolgozott az intézetért. Kívánok neki a KPTI nevében hosszú, boldog nyugdíjas évtizedeket. Nyugdíjasként is visszavárjuk, hogy vidámságával szebbé tegye napjainkat.

Az elmúlt tanév az újrakezdés éve volt. Mindent megtettünk azért, hogy visszatérjünk a normalitásba, és bízunk abban, hogy gondviselő Istenünk velünk van és velünk lesz az elkövetkező években is.

Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Ezekkel a szavakkal zárom be a 2021–2022-es tanévet.

Istené legyen a dicsőség!

Kolumbán Vilmos József rektor

Krokodil-hála

Iskolázottságunkat tekintve immáron meghaladtuk a tizennyolc évet is. Ballagásról ballagásra pedig egyre „nagyobb betűssé” vált az élet, ami előttünk állt és következett az éppen átléptt küszöb után. Talán ez a legmagasabb küszöb. A most következő talán a legnagyobb betűvel írt ÉLET, amit Isten kegyelméből megélhetünk. Talán már rég vártuk, talán egyáltalán nem, talán fel sem fogjuk. Ezt a sok „talán” szót viszont az Egy Biztos kezébe letéve, neki odaadva állok – és áll jelképesen maga az évfolyam – itt és most.

Az érzékeny búcsú egyszerűen medret teremt a könnyeknek, s ezért próbáltam e könnyecseppeket most szavakba erőltetni.

Az első könnyecseppünkben a tanáraink vannak, különösképpen Adorjáni Zoltán évfolyamfelelős tanárunk. Mi, a diákjai számos fenyítés, megrovás, könny, kín, szenvedés, gyász, ünneplés, öröm, mosoly, elismerés és ölelés őrzőivé lettünk az itt eltöltött esztendőök alatt. Egyéniségüket és módszereiket figyelmesen kísérve látogattuk az órákat, és kerestük a személyesebb jellegű alkalmakat. Szeretnénk megköszönni azt a munkát, amelyet nagyon sokszor nemhogy nem ismertünk el, hanem észre sem vettünk. Mentségünkre mondom: mindez inkább tudatlanság, mintsem akaratlagos cselekvés volt. Így tanulhattuk meg az évek folyamán, hogy a szándék és a tett egy ponton túl már nem együtt halad. A mi tetteink sem tudták mindig tükrözni szándékainkat, ahogyan mi is sokszor csak a minket illető cselekedetekre figyeltünk. A szándékunk inkább az volt, hogy nyomokat hagyjunk, és a legkevésbé sem az, hogy sebeket ejtsünk. Kérjük önöket, hogy így emlékezzenek ránk. Mi, Adorjáni Zoltán professzor egykori utolsó elsőéveseiként és jelenlegi utolsó hatodéveseiként búcsúzunk, és kívánjuk, hogy Isten áldása kísérje munkájukat és életüket.

A második könnyecseppben ti vagytok, a diáktársaink. Az elmúlt hónapok sok „végidő hangulatú” beszélgetést szültek, amelyben már csak hatodéves voltunk miatt is elhangzottak olyan kérdések, amelyekben a ti félelmeitek, aggodalmaitok és reményeitek ütköztek ki. Megélhettük a mély és a megszokottnál hosszabb összepillantásokban, hogy szövetségeseinké váltatok, még hozzá a múlt idő ellenében, és ezekben a pillantásokba csomagoltuk a mélyebb megismerés elszalasztott lehetőségeit is.

Elsőévesen különböző ígéretekkel, biztató üzenetekkel, reményteljesen, kicsit naivan érkeztünk ide. Kerestük és vártuk a megerősítéseket. Gólyákként megkértük a felsőbb éves hallgatókat, lássanak el jó tanácsokkal a jövőre nézve, videóüzenetben pedig rögzítettük mindezt. Az első nyilatkozó válasza ez volt a „mit üzen az elsőévesnek” kérdésre: „sok jót nem”. Örülök, hogy ez az „ígéret” innen, ahol most állunk úgy tűnik, nem teljesedett be. De mit kívánhatnánk mi nektek? Egyszerűen és lényegretörően: nagyon sok jót. Hogy folyamatosan ajándékozzátok meg egymást önmagatokkal. Hogy ne gondoljátok ezt: a másik vagy ti magatok kevésbé vagytok érdemesebbek a szolgálatra; ugyanis mindannyiunk kiváltsága az érdemtelenység és méltatlanság, a csonka-bonkaság, s ezekben egyformán osztozunk. Lássátok hát meg egymásban a csonka-bonkát! Sőt azt kívánom, hogy ne csak lássátok, hanem tanuljátok meg szeretni.

Kedves diáktársam!

*Ki úgy véled, nyomot hagysz a világnak,
kérdesz a szőnyeget mely dupla lábad*

*nehezét unja s rímét ismeri:
marad-e rajta valami magadból,
vagy csak az utcán cipődre ragadt por
amit emlékül továbbadsz neki?*

(Babits Mihály: *Csak posta voltál*)

Kívánjuk, hogy ne csak a cipőtökre ragadt port hagyjátok itt majd az utánatok következőknek, hanem magatokból is valamit... Azt pedig csak remélni tudjuk, hogy nekünk is sikerült valamiképpen megtenni ezt.

Az utolsó könnycseppben mi vagyunk, kedves évfolyam- és szolgatársaim. „Jön, hogy higgyétek, hogy vége?” – kérdezte tőlünk a „kegyelmes asszony”, Emese néni [tudniillik Buzogány Emese; *szerk.*], a szerenád alkalmával. És a szavak félszeggé váltak, egyszerűen bennakadtak. Csak néztünk egymásra azokkal a jól ismert biztató pillantásokkal, hogy hátha valaki majd válaszol helyettünk erre a kérdésre. De nincs ilyen válaszunk. A búcsúzáskor egyszerre szólal meg

a teljesség érzése és a hiányé: az öröme és a szomorúságé, a hála szava és az elégedetlenségé, a félelem önmagunktól és az elkövetkezőktől; és közben a vágy, hogy megélhessük a szolgálat kihívásait. A rajz, amit hoztam erre az alkalomra, ezt jelképezi. Egy „képeslap”, amellyel jelképezni szeretném a hatodév életérzést, amelyben minden imént felsorolt kettősség benne van: az elhordozhatatlan

elhordozása. Nem elég a teológiai évek száma arra, hogy megismerjük egymást, és talán ez az én legnehezebb csomagom most ennél az utolsó költözésnél. Ezt mindannyian visszük magunkkal innen. Sem mi, sem a korábbiak, sem a minket követők nem bújhatnak ki ennek terhe alól. Hogy mennyi mindenre elég hat év, te jó ég! És közben mennyi mindenre lehet mégis kevés. De hálát adok azért, hogy nem csak ezt kell cipelni, vinni, hanem mellé csomagolhatjuk mindazt a jót is, amivel rajtatok, egymáson keresztül megajándékozott Isten: a rengeteg nevetést, a kreatív ötleteket, a sikereket, az együttérző odalépéseket, a vigasztaló öleléseket, az elfogadó figyelmet, a kérést megelőző segítséget, a bátorító kézszorításokat.

A mindenható Isten tegyen minket türelmesekké, állhatatosakká, szilárdakká és olyan eszközeivé, akik a szolgálatban, mint nyíl, amelyet nem önmaga tart célra, nem önmaga feszít és lő ki, hanem teljes átadással tekint arra, aki azt mondja: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket...”. Kiválasztott, kifeszített, célra tartott és lőtt. Ő adjon erőt célba érni!

Szabó Gabriella